

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 04 sierpnia 2020 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletnich A., J. i R. rodz. J. reprezentowanych przez matkę A. C.

przeciwko M. J. (1)

o podwyższenie alimentów

1. **Zasądza od pozwanego M. J. (1)** na rzecz małoletniej A. J. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie 500,00 zł (pięćset złotych) miesięcznie, na rzecz małoletniej J. J. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie 450,00 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) miesięcznie i na rzecz małoletniego R. J. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie 400,00 zł (czterysta złotych) miesięcznie, łącznie 1.350 zł miesięcznie, począwszy od dnia 11.12.2019 r., płatną z góry do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów A. C.,

i to w miejsce renty alimentacyjnej ustalonej w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 07.02.2018 r. w sprawie o sygn. XIV C 769/17;

2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

4. Wzajemnie znosi pomiędzy stronami koszty procesu;

5. Nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 11.12.2019 r. przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów A. C., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego M. J. (1) na rzecz powodów podwyższonej renty alimentacyjnej, tj. z zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) wydanym w dniu 07.02.2018 r. w sprawie sygn. XIV C 769/17 miesięcznie kwot: z 350 zł na rzecz małoletniej A. J. do 700 zł, z 350 zł na rzecz małoletniej J. J. do 700 zł i z 300 zł na rzecz małoletniego R. J. do 600 zł, łącznie o zasądzenie tytułem renty alimentacyjnej 2.000 zł miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności. Nadto wniosła zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletnich kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że od czasu poprzedniego orzekania o wysokości alimentów minął rok, a przez ten czas potrzeby dzieci znacznie wzrosły. Konkretyzując wzrost kosztów utrzymania dzieci wskazano na: zapotrzebowanie dzieci na zbilansowane posiłki oraz na nowe rzeczy i buty, wzrost kosztów związanych z edukacją

dzieci, a także szersze zainteresowania małoletnich. Matka małoletnich przedstawiła wyliczenie przeciętnych kosztów utrzymania każdego z dzieci i podała, że zasądzona kwota alimentów pokrywa niewielką część tych kosztów, a nadto na matce spoczywa cały ciężar osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dzieci. Wreszcie matka małoletnich wskazała, że pozwany poza łożeniem zasądzonych alimentów nie dokłada żadnych kwot na zaspokojenie potrzeb dzieci oraz nie ma żadnych obowiązków związanych z bieżącą opieką nad nimi.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 15.01.2020 r., pozwany M. J. (1), reprezentowany przez adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył, aby od czasu orzeczenia rozwodu zmieniły się potrzeby dzieci w sferze materialnej oraz zaznaczył, że powódka nie wykazała, aby dzieci korzystały z jakichkolwiek odpłatnych zajęć dodatkowych lub wyrażały takie życzenia. Nadto powołał się na swoją trudną sytuację materialną, wskazując że jego obecne możliwości zarobkowe uniemożliwiają mu łożenie na rzecz małoletnich powodów alimentów w wyższej niż dotychczas kwocie. Pozwany wskazał, że jego zarobki wynoszą aktualnie ok. 2.200 zł, przy czym na skutek niezasadnego wszczęcia przez A. C. egzekucji komorniczej od wynagrodzenia potrącana jest co miesiąc kwota 1.080 zł. Pozwany podał również, że do dziś spłaca kredyt, którego miesięczna rata wynosi 890 zł, a który został przeznaczony na spłatę pożyczek, które zaciągnęła była żona, popełniając w ten sposób przestępstwo. W uzasadnieniu pisma zwrócono także uwagę na fakt, że pozwany chciałby utrzymywać częstszy kontakt z dziećmi, lecz utrudnia to postawa ich matki. Wreszcie pozwany podniósł, że w jego ocenie nie występują przeszkody, aby matka małoletnich powodów pracowała zawodowo.

W toku posiedzenia przygotowawczego w dniu 05.03.2020 r. nie udało się doprowadzić do polubownego zakończenia sporu. M. J. (1) nie zakwestionował wskazanych przez stronę powodową wydatków na utrzymanie dzieci za wyjątkiem kosztów ubioru i butów, leków, wydatków szkolnych, a przede wszystkim kosztów zakupu opału. Z kolei A. C. zgłosiła wnioski zmierzające do wykazania, że możliwości zarobkowe pozwanego są wyższe niż deklarowana wysokość wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni A. J. ur. (...), J. J. ur. (...) i R. J. ur. (...) są dziećmi A. C. i M. J. (1), pochodzącymi z ich związku małżeńskiego, rozwiązanego poprzez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) wydanym dnia 07.02.2018 r. w sprawie o sygn. XIV C 769/17. Na mocy tego orzeczenia wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi powierzono matce dzieci, pozostawiając pozwanemu prawo do współdecydowania o istotnych sprawach dzieci, uregulowano kontakty pozwanego z małoletnimi dziećmi – przyznając ojcu spotkania w dwa weekendy i dwie środy w miesiącu oraz w okresach wakacyjnych i świątecznych. W wyroku tym kosztami utrzymania dzieci obciążono obydwójga rodziców, zasądzając od M. J. (1) na rzecz małoletnich A. i J. alimenty w kwocie po 350 zł miesięcznie, a na rzecz małoletniego R. w kwocie 300 zł miesięcznie; wysokość alimentów została ustalona stosownie do zgodnych wniosków stron.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: dokumenty w aktach sprawy Sądu Okręgowego w (...) sygn. XIV C 769/17

W tamtym okresie małoletni powodowie wraz z matką i starszym przyrodnim bratem D. C. zamieszkiwali w B. w domu należącym do partnera A. R. (...). Struktura wydatków związanych z eksploatacją mieszkania była na poziomie zbliżonym do obecnego. Starsze dziewczynki uczęszczały do szkoły podstawowej, natomiast najmłodszy syn stron do przedszkola. Matka małoletnich powodów nie pracowała zawodowo, utrzymywała się ze świadczeń z opieki społecznej, a w części była na utrzymaniu partnera. Z kolei pozwany pracował w spółce (...) na stanowisku szlifierz w wymiarze pełnego etatu z przeciętnym wynagrodzeniem netto w kwocie 2.887,48 zł miesięcznie. Mieszkał w domu należącym do jego rodziców. Małoletnie dzieci stron często i regularnie przyjeżdżały odwiedzać tam ojca oraz jego rodziców, a bezpośrednio po orzeczeniu rozwodu kontakty były realizowane zgodnie z regułami określonymi w wyroku Sądu Okręgowego.

dowód: dokumenty w aktach sprawy Sądu Okręgowego w (...) sygn. XIV C 769/17, okoliczność znana z urzędu w związku z postępowaniem prowadzonym pod sygn. III Nsm 363/18

Po orzeczeniu rozwodu pozwany stracił pracę w firmie (...) – na skutek naruszenia regulaminu obowiązującego u pracodawcy zgodził się na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron; w przeciwnym wypadku mógłby zostać zwolniony w trybie dyscyplinarnym. Z kolei A. C. podjęła pracę w spółce (...) jako pakowacz z wynagrodzeniem ok. 2.400 zł netto, ale zrezygnowała z pracy.

dowód: zeznania świadka M. J. (2) (k. 230 i nagranie k. 234), zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów A. C. (k. 230-231 i nagranie k. 234), zeznania pozwanego M. J. (1) (k. 231-232 i nagranie k. 234)

Obecnie pozwany M. J. (1) nadal zamieszkuje z rodzicami, na których utrzymaniu częściowo pozostaje, gdyż rodzice nie oczekują partycypowania przez niego w kosztach utrzymania domu. Pozwany jest zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) na stanowisku tłoczarz w metalu/ślusarz z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę (obecnie ok. 1.920 zł netto). Z wynagrodzenia potrącane są należności alimentacyjne na rzecz małoletnich powodów w łącznej sumie 1.080 zł, egzekucja komornicza została wszczęta na skutek niezasadnego wniosku A. C., za co została skazana za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. (...)z dnia 04.03.2019 r. w sprawie o sygn. II K 94/19. Nadto pozwany w weekendy pracuje dorywczo osiągając dochody na poziomie ok. 600 zł, do maksymalnie 900 zł miesięcznie.

dowód: zaświadczenie o zarobkach (k. 44), informacja z Komendy Powiatowej Policji w W. (k. 216), fakty znane z urzędu w związku z prowadzonym postępowaniem w sprawie I. N. 363/18 - strony uprzedzone w toku posiedzenia przygotowawczego – k. 78, zeznania pozwanego M. J. (1) (k. 231-232 i nagranie k. 234)

Pozwany spłaca również ratę kredytu zaciągniętego w A. Bank w 2016 r. przez jego ojca M. J. (2) na okres 10-ciu lat; wysokość pożyczki wynosiła ok. 50.000 zł, natomiast miesięczna rata wynosi 890 zł. Pożyczka została zaciągnięta przez ojca pozwanego, gdyż on sam nie miał zdolności kredytowej, w celu spłaty długów powstałych wcześniej. Pozwany w dniu 04.08.2016 r. zlecił w Banku (...)obsługującym jego rachunek dokonywanie stałych przelewów na sumę 890,21 zł na poczet spłaty tego zadłużenia.

dowód: zlecenie stałe (k. 52), zeznania świadka M. J. (2) (k. 230 i nagranie k. 234), zeznania pozwanego M. J. (1) (k. 231-232 i nagranie k. 234)

Zadłużenie pozwanego powstało w dużej mierze na rok przed zaciągnięciem kredytu przez jego ojca. W okresie od czerwca do sierpnia 2015 r. małżonkowie – którzy wówczas tworzyli jeszcze rodzinę i razem zamieszkiwali – wspólnie zaciągnęli szereg tzw. „chwilówek”, przy czym wszystkie umowy były zawierane za pośrednictwem witryn internetowych firm oferujących pożyczki jak R., (...), W., V., itp. W tamtym czasie rachunek bankowy w Banku (...)posiadał jedynie pozwany, niemniej jego małżonka знаła kody dostępu do bankowości internetowej. Strony latem 2015 r. zawarły w imieniu pozwanego umowy pożyczek oraz dokonały 9-ciu przelewów autoryzacyjnych w kwotach od 0,01 zł do 1,00 zł, natomiast na rachunek bankowy pozwanego wpłynęły środki z łącznie 7-miu pożyczek na sumę 7.700 zł. Pożyczki nie były spłacane, przy czym w tamtym okresie czasu pozwany miał problem z nadużywaniem alkoholu, zdarzało mu się również grać na automatach. Pożyczki nie były następnie spłacane. Kiedy M. J. (1) zaczął otrzymywać przesyłki monitujące o spłatę należności, jego żona w październiku 2015 r. współpracowała z nim w celu uzyskania dostępu do skrytki pocztowej. Strony chciały w ten sposób ukryć przed rodzicami pozwanego korespondencję zawierającą ponaglenia do spłaty kredytów oraz pisma od komornika. W 2016 r. pozwany podjął leczenie w związku w poradni leczenia uzależnień. W lutym 2017 r. pozwany zawiadomił organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przez jego żonę przestępstwa polegającego na wyłudzeniu pożyczki w kwocie 300 zł, lecz sprawa została zakończona odmową wszczęcia postępowania wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

dowód: informacja z Prok. Rej. w W. (k. 95), kopie dokumentów z akt sprawy PR Ds. 233.2017 (k. 211-214v), zeznania świadka M. J. (2) (k. 230 i nagranie k. 234), zeznania pozwanego M. J. (1) (k. 231-232 i nagranie k. 234), kopie dokumentów z akt sprawy PR Ds. (...).2016 (k. 16-17 akt XIV C 769/17), kopie sprawozdań z wywiadów środowiskowych kuratora (k. 18-23 akt XIV C 769/17), kopia zaświadczenia z poradni (...)(k. 33 akt XIV C 769/17)

Obecna sytuacja małoletnich powodów nie zmieniła się znacząco w porównaniu z początkiem 2018 r. Podobnie jak poprzednio matka małoletnich nie osiąga dochodów z pracy, a rodzina zamieszkuje w domu należącym do partnera A. C.. Przeciętne miesięczne wydatki związane z utrzymaniem mieszkania kształtują się następująco: energia elektryczna – 150 zł, woda – 100 zł, śmieci – 150 zł, podatek od nieruchomości – 14 zł, butla gazu – 50 zł, TV – 30 zł, łącznie 494 zł. Nadto dom ogrzewany jest piecem, co powoduje konieczność zakupu opału na cały sezon, a roczny koszt wynosi ok. 3,5 tys. zł. Miesięczne wydatki z tym związane wynoszą zatem ok. 290 zł. Nadto od czasu rozpoczęcia przez dzieci nauki zdalnej partner A. C. zaczął opłacać abonament za dostęp do szybkiego połączenia internetowego, co stanowi wydatek ok. 90 zł miesięcznie. Suma wszystkich wydatków związanych z utrzymaniem domu wynosi ok. 876 zł, a udział każdego z sześciorga domowników powinien wynosić 146 zł.

dowód: kopie rachunków (k. 110-124), zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów A. C. (k. 230-231 i nagranie k. 234)

Pozostałe stałe miesięczne wydatki na utrzymanie małoletnich powodów wynoszą średnio: żywienia – 450 zł, środki czystości i higieny – 75 zł, telefon – 30 zł, kieszonkowe – 50 zł, wycieczki szkolne – odpowiednio dla A., J. i R. 80 zł, 50 zł i 25 zł.

okoliczności przyznane

Nadto obecnie wszystkie dzieci stron uczęszczają już do szkoły i w związku z tym ich matka ponosi związane z tym wydatki takie jak wyprawka szkolna (podręczniki, zeszyty, przybory), komitet rodzicielski i składki klasowe oraz ubezpieczenie szkolne w kwocie 25 zł rocznie na każde z dzieci. Matka małoletnich powodów częściowo pokrywa wydatki związane z wyprawką ze środków z programu rządowego Dobry start, pozostałe wydatki nie przekraczają ok. 30 zł miesięcznie, przy uwzględnieniu faktu, że zdecydowana większość podręczników w szkole podstawowej jest przekazywana darmowo. Dzieci sezonowo chorują, a wydatki na leki i witaminy wynoszą średnio ok. 50 zł miesięcznie. Na kupno odzieży i butów dla dwójki młodszych dzieci niezbędne jest miesięcznie ok. 200 zł, natomiast w przypadku A. J. wydatki oscylują w granicach 240-250 zł. Ubrania lub buty po A. rzadko mogą wykorzystywane dla młodszej córki J. z uwagi na ich różną budowę ciała.

dowód: kopie rachunków (k. 118-120), zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów A. C. (k. 230-231 i nagranie k. 234)

Od czasu ustalenia przez Sąd Okręgowy alimentów w sprawie o rozwód wydatki na utrzymanie małoletnich uległy pewnym zmianom. Nastąpiły podwyżki cen związane z ogólnym wzrostem cen towarów i usług – wskaźnik inflacji wynosił w latach 2018 r. i 2019 r. odpowiednio 1,6 % i 2,3 %, natomiast od początku 2020 r. wskaźnik inflacji przekroczył już 5 %. Oznacza to, że wydatki na podstawowe kategorie związane z utrzymaniem jak żywienia, środki czystości i higieny, odzież i buty wzrosły o niespełna 10 %, czyli ok. 60-70 zł, odnosząc podwyżkę do wysokości alimentów orzeczonych w 2018 r. i przyjęcia, że każdy z rodziców został obciążony obowiązkiem alimentacyjnym w równej części. Nadto w chwili obecnej gminy w całym kraju powszechnie podwyższają opłaty za wywóz śmieci i w przypadku gospodarstwa domowego małoletnich powodów podwyżka wyniosła ok. 15 zł na osobę. Z uwagi na nauczanie zdalne matka i ojczym małoletnich powodów opłacają abonament za usługi internetowe, przy czym wysokość miesięcznych rachunków nie jest stała. Na rynku dostępne są oferty abonamentów zawierających pakiety gigabajtów na przesyłanie danych w pełni wystarczające do użytku domowego nie przekraczające ceny 90 zł (15 zł na osobę w 6-osobowym gospodarstwie domowym). Nadto z uwagi na nauczanie zdalne A. C. zakupiła używanego laptopa oraz otrzymała drugi przekazany przez dziadka M. J. (2). Jednocześnie w okresie nauczania zdalnego obniżyły się wydatki na zakup zeszytów i innych przyborów szkolnych. Najstarsza córka stron A. weszła w wiek dojrzenia i od tego czasu matka ponosi dodatkowe wydatki związane z miesięczkowaniem (artykuły higieniczne za ok. 20 zł). Nadto zmieniły się oczekiwania nastoletniej powódki, która chciałaby, aby kupować jej odzież i buty lepszej jakości i droższych marek, co wiąże się z wydatkowaniem kwot o ok. 40 zł wyższych niż na młodsze rodzeństwo. Zmiana nastąpiła również w zakresie stopnia realizowania swoich obowiązków rodzicielskich przez ojca małoletnich, gdyż obecnie pobyty u ojca nadal się zdarzają, choć przede wszystkim dzieci widują się z dziadkiem i np. przebywały u

niego podczas wakacji. Obecnie kontakty realizowane są w mniejszym wymiarze niż ustalono w wyroku orzekającym rozwód.

W rezultacie łączne koszty utrzymania każdego z małoletnich powodów wynoszą: dla A. J. – 1.171 zł, dla J. J. – 1.081 zł, dla R. J. – 1.056 zł.

fakty znane powszechnie, nadto dowód: wydruki korespondencji sms (k. 125-209), zeznania przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów A. C. (k. 230-231 i nagranie k. 234)

A. C. nie posiada żadnego wyuczonego zawodu, natomiast M. J. (1) ma wykształcenie zawodowe o profilu stolarz, lecz w tym zawodzie praktycznie nie ma doświadczenia zawodowego. Od kilku lat wykonuje zawód ślusarza. Na rynku pracy dostępne są oferty pracy dla osób z zawodem stolarza, ślusarza lub dla osób bez zawodu z proponowanym wynagrodzeniem najczęściej odpowiadającym minimalnemu wynagrodzeniu za pracę, ewentualnie do 3.500 zł brutto na terenie powiatu (...) oraz do 3.800 zł w P..

dowód: informacje z Powiatowych Urzędów Pracy – w W. (k. 95), w Pile (k. 96), w P. (k. 99), w C. (k. 101).

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów, zeznania świadka oraz zeznania stron.

Na wstępie, przed omówieniem oceny zeznań stron należy zauważyć, że choć zasadniczo zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron winien mieć charakter jedynie pomocniczy, to specyfika spraw alimentacyjnych czyni dowody z dokumentów oraz zeznań stron zdecydowanie pierwszoplanowymi. Zwykle głównie same strony, a nie osoby postronne są zorientowane w skali życiowych potrzeb i wydatków ponoszonych na ich pokrycie. Również przy ocenie zeznań stron większe znaczenie niż w sprawach innego typu ma ich weryfikacja przez pryzmat doświadczenia życiowego. To oznacza, że Sąd analizuje zeznania stron w aspekcie przeciętnej wysokości podstawowych kosztów utrzymania osób dorosłych i dzieci w różnym wieku, znanej Sądowi w oparciu o własne doświadczenie życiowe, z doświadczenia związanego z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz z uwagi na posiadanie powszechnie dostępnej wiedzy o cenach popularnych produktów i usług.

Mając powyższe na uwadze, Sąd dał wiarę twierdzeniom A. C. praktycznie w całości, gdyż jej zeznania były jasne i logiczne, a wypowiedzi dotyczące ponoszonych wydatków korelowały z wiedzą wynikającą z zasad doświadczenia życiowego. Nadmienić należy, że za wiarygodną Sąd uznał m.in. wypowiedź o podwyżce opłaty za wywóz śmieci, gdyż w ostatnich miesiącach gminy powszechnie i znacząco podnoszą wysokość tych opłat. W tym miejscu należy jednak wskazać, że w odniesieniu do części ponoszonych wydatków nie potrafiła skonkretyzować ich wysokości, co skutkowało oszacowaniem ich przez Sąd – w szczególności wystąpiło to w przypadku kosztów ogrzewania domu zamieszkiwanego przez małoletnich powodów. Wątpliwości Sądu nie wzbudziły także twierdzenia matki małoletnich o zaciąganiu tzw. „chwilówek” w 2015 r. wspólnie z mężem, za jego wiedzą i zgodą – a to z uwagi na ustalenia funkcjonariuszy w toku dochodzenia dot. podejrzenia wyłudzenia pożyczki. Wynika z nich, że do przekazania przez pożyczkodawcę kwoty pożyczki na dany rachunek bankowy, konieczna była uprzednia autoryzacja poprzez wykonanie przelewu na niewielką kwotę na rachunek podmiotu udzielającego tzw. „chwilówki”. Z tej przyczyny Sąd nie dał wiary w tym zakresie zeznaniom pozwanego. Nadto Sąd miał na uwadze, że deklarowana przez pozwanego wysokość zadłużenia i kredytu konsolidacyjnego nie koreluje z danymi o wysokości kwot otrzymanych tytułem zaciągniętych „chwilówek”.

Zeznania świadka M. J. (2) Sąd ocenił jako wiarygodne, przy czym wymaga podkreślenia, że świadek chociaż miał wiedzę o skali zobowiązań pozwanego i zaciągniętych pożyczkach, to twierdzenia o przejęciu środków z kredytów przez byłą synową, nie opierały się na własnych spostrzeżeniach i obserwacjach świadka, lecz relacji jego syna. Nadto jego zeznania potwierdziły twierdzenia stron, że pozwany nie angażuje się w sprawy dzieci oraz pozostaje częściowo na utrzymaniu rodziców.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego oraz zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Do sprawy przedłożono również informacje udzielone przez Powiatowe Urzędy Pracy w W., O. i P.. Nadto sporządzono kopie dokumentów z akt sprawy jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednakże jedynie w części.

Podstawą roszczenia małoletnich powodów jest art. 138 k.r.o., zgodnie z którym zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego można żądać jedynie w razie zmiany stosunków. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokojenia potrzeb własnymi siłami. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowe i majątkowe stron oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionego. Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w okresie od ostatniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej należnej od pozwanego na rzecz małoletnich powodów, co miało miejsce w wyroku Sądu Okręgowego w (...) wydanym dnia 07.02.2018 r. w sprawie o sygn. XIV C 769/17, nie nastąpiła istotna zmiana możliwości zarobkowych pozwanego, która uzasadniałaby podwyżkę alimentów w wymiarze oczekiwanym przez stronę powodową. W tamtym czasie M. J. (1) zatrudniony był w spółce (...) i otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.887 zł netto miesięcznie (k. 157 akt XIV C 769/17). Obecnie natomiast pozwany pracuje w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. Sp. k., gdzie jego miesięczne zarobki odpowiadają minimalnemu wynagrodzeniu za pracę (ok. 1.930 zł netto), a nadto wykonuje prace dorywcze z wynagrodzeniem pomiędzy ok. 600 zł, do nawet 900 zł netto, a więc suma dochodów jest na podobnym poziomie. Strona powodowa nie wykazała również, aby możliwości zarobkowe pozwanego były wyższe niż realnie osiągane dochody, gdyż informacje z Powiatowych Urzędów Pracy na temat ofert pracy obejmowały niemal wyłącznie stanowiska z minimalnym wynagrodzeniem bądź o zaledwie kilkaset złotych (brutto) wyższym. W ustalonych realiach ekonomicznych osiągane przez pozwanego dochody z pracy stałej i dorywczej odpowiadają

jego możliwościom zarobkowym. Zarazem z uwagi na wysokość wynagrodzenia w poprzedniej pracy, nie wystąpiły przesłanki do zastosowania art. 136 k.r.o.

Sąd nie zgodził się w pełni z argumentami o trudnej sytuacji materialnej pozwanego uniemożliwiającej płacenie renty alimentacyjnej w wyższym wymiarze. Sąd uznał za dostatecznie wykazany dowodami w postaci zeznań świadka M. J. (2), dokumentu zlecenia stałego oraz wyciągu z rachunku bankowego fakt, że pozwany spłaca ratę kredytu w wysokości 890 zł miesięcznie. Niemniej jednak w doktrynie i orzecznictwie sądów nie budzi wątpliwości, że spłata pożyczek o charakterze konsumpcyjnych nie ma pierwszeństwa przed realizacją obowiązku alimentacyjnego wobec małoletnich dzieci. Pozwany w 2015 r. winien liczyć się z tym, że obowiązek utrzymania własnych trojga dzieci wyprzedza wszelkie inne zobowiązania, które winny być spłacane dopiero po zaspokojeniu potrzeb uprawnionego do alimentacji dziecka. Obciążenie to, bez znaczenia na jego miesięczny wymiar, nie wpływa na ocenę jego możliwości zarobkowych i majątkowych, a w konsekwencji na wymiar zobowiązania alimentacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 listopada 1976 r., sygn. akt III CRN 236/76, Legalis 19734, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 listopada 2012 r., sygn. akt I ACz 1711/12, Legalis 730667).

W ocenie Sądu, przychylenie się do stanowiska pozwanego i uwzględnienie wydatku z tytułu spłaty pożyczki w strukturze jego niezbędnych wydatków byłoby potencjalnie możliwe, gdyby sprostą powinności udowodnienia, że stał się ofiarą przestępstwa, a wyłącznym dysponentem środków pieniężnych z nich uzyskanych była A. C.. Oskarżenia pozwanego nie znalazły jednak potwierdzenia w zaferowanym materiale dowodowym. Nieprawdą okazało się twierdzenie zawarte w odpowiedzi na pozew, że postępowanie karne przeciwko byłej żonie zakończyło się umorzeniem z uwagi na niską szkodliwość społeczną czynu; sprawa zakończyła się odmową wszczęcia postępowania wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (informacja z Prok. Rej. W W. na k. 95), co stanowi istotną różnicę, gdyż nie doszło do przypisania sprawcy popełnienia czynu zabronionego. Czynności przeprowadzone w toku dochodzenia doprowadziły do ustalenia, że latem 2015 r. małżonkowie – którzy wówczas tworzyli jeszcze rodzinę i razem zamieszkiwali – wspólnie zaciągnęli szereg tzw. „chwilówek”, przy czym wszystkie umowy były zawierane za pośrednictwem witryn internetowych firm oferujących pożyczki i po dokonaniu autoryzacji przez przelew niewielkiej kwoty na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Prowadząca dochodzenie funkcjonariusz Policji przeprowadziła analizę historii rachunku bankowego pozwanego i ustaliła, że w okresie od początku czerwca do końca sierpnia 2015 r. dokonano 9-ciu przelewów autoryzacyjnych w kwotach od 0,01 zł do 1,00 zł, natomiast na rachunek bankowy pozwanego wpłynęły środki z łącznie 7-miu pożyczek na sumę 7.700 zł. (k. 214 i 214v). Wątpliwości Sądu wzbudził również fakt, że w zawiadomieniu złożonym przez M. J. (1) wspominał on jedynie o jednej pożyczce na sumę 300 zł, choć w toku niniejszego procesu twierdził, że nie wiedział o żadnej z pożyczek. Zważywszy na fakt, że zawiadomienie organom ścigania złożył 02.02.2017 r., a umowa o kredyt konsolidacyjny w A. Banku została zawarta w 2016 r., niezrozumiałe jest z jakich przyczyn pozwany nie podjął żadnych działań zmierzających do uchylenia się od odpowiedzialności za długi stanowiące następstwo rzekomego oszustwa dokonanego przez żonę już w 2016 r., kiedy musiał wiedzieć przynajmniej o większości z nich. Kolejna wątpliwość Sądu związana jest z brakiem korelacji pomiędzy wysokością kredytu konsolidacyjnego a sumą pożyczek zaciągniętych latem 2015 r., nawet przy założeniu ich powiększenia o odsetki ustawowe za opóźnienie oraz koszty windykacji (w tym egzekucji komorniczej). Nadmienić należy, że Sąd nie przekonało tłumaczenie pozwanego o rzekomych karach nałożonych przez pożyczkodawcę, bowiem zgodnie z art. 483 § 1 k.c. zastrzeżenie kary umownej jest skuteczne tylko w odniesieniu do zobowiązań niepieniężnych. Na marginesie należy wskazać, że organy ścigania odmówiły wszczęcia dochodzenia z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, jednak dotyczyło to czynu z art. 270 § 1 k.k. i podrobienia dokumentu oświadczenia nr 20 przedstawionego w Urzędzie Pocztowym w B.. Z ustaleń śledczych przedstawionych w uzasadnieniu postanowienia wynikało, że żona pozwanego w październiku 2015 r. współpracowała z nim w celu uzyskania dostępu do skrytki pocztowej. Z kolei powodem założenia skrytki był fakt, że strony chciały ukryć przed rodzicami pozwanego korespondencję zawierającą ponaglenia do spłaty kredytów oraz pisma od komornika (k. 16-17 akt XIV C 769/17). Wreszcie Sąd miał na względzie podawaną przez A. C. informację o graniu na automatach oraz nadużywaniu alkoholu przez pozwanego w czasie przed rozstaniem małżonków, przy czym pozwany w swoich zeznaniach nie zaprzeczył faktowi, że tracił pieniądze na gry na automatach, a w toku wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora w grudniu 2016 r. potwierdził istnienie problemu alkoholowego oraz podał, że

leczy się odwykowo (k. 21-23 i 33 akt XIV C 769/17). Z całokształtu tych okoliczności wyłania się logiczny scenariusz wspólnego zaciągania łatwo dostępnych pożyczek, a następnie nieudolnych prób zwolnienia się od obowiązku ich spłaty. Tym samym podstawą ustaleń faktycznych Sądu było przyjęcie, że pozwany osiąga dochód na poziomie ok. 2.500-2.800 zł netto, a obciążeniem finansowym są własne koszty podstawowego utrzymania oraz obowiązków alimentacyjny wobec dzieci.

Niezależnie jednak od sytuacji majątkowej pozwanego, w niniejszej sprawie nastąpiła zmiana okoliczności w rozumieniu art. 138 k.r.o. uzasadniająca ponowne ustalenie wysokości renty alimentacyjnej obciążającej pozwanego w związku z wzrostem usprawiedliwionych kosztów utrzymania małoletnich A., J. i R. rodz. J., o których mowa w art. 135 § 1 k.r.o. Na wstępie należy zaznaczyć, że wzrost ten miał stosunkowo niewielki zakres, a strona powodowa w istocie nie przedstawiła żadnych przekonujących twierdzeń o wyraźnych podwyżkach poszczególnych kategorii wydatków na utrzymanie, ani – tym bardziej – nie udowodniła ich zgodnie z wymaganiami art 6 k.c.

Po pierwsze, Sąd nie podzielił dość osobliwego argumentu przedstawionego w uzasadnieniu pozwu o potrzebie zbilansowanych posiłków dla dzieci – w aspekcie zmiany orzeczenia o alimentach. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że małoletnie dzieci w fazie intensywnego wzrostu i rozwoju potrzebują właściwej i zrównoważonej diety, ale również oczywiste jest, że potrzeba ta istniała także dwa lata wcześniej, kiedy orzeczono rozwód pomiędzy stronami. Tym samym wzrost wydatków na wyżywienie mógł zostać uwzględniony jedynie w ramach podwyżek cen wynikających z inflacji. Truizmem jest również stwierdzenie, że małoletnie dzieci potrzebują nowych rzeczy (w domyśle odzieży) i butów, niemniej w każdym przypadku obliczania renty alimentacyjnej dla małoletnich rosnących dzieci bierze się pod uwagę tę kategorię wydatków. Sąd przyjął zatem jedyne logiczne założenie, że w ramach rent alimentacyjnych ukształtowanych w wyroku orzekającym rozwód, zbieżnym z wnioskami stron, wydatki te zostały już uwzględnione.

Po drugie, w uzasadnieniu pozwu w sposób niezwykle lakoniczny i ogólnikowy powołano się na coraz szersze zainteresowania dzieci, matka małoletnich w swoich zeznaniach nie była w stanie wymienić żadnych konkretnych wydatków na zaspokojenie potrzeb związanych z hobby lub zainteresowaniami dzieci; również żaden z przedstawionych przez stronę powodową kopii rachunków nie dotyczy wydatków związanych np. z odpłatnymi zajęciami dodatkowymi, korepetycjami, korzystaniem z rozrywek lub aktywności sportowych. W tej sytuacji, wobec wyraźnego zaprzeczenia przez pozwanego, aby dzieci w ogóle wyrażały chęć korzystania z odpłatnych zajęć rozwijających zdolności lub zainteresowania lub dokonywania w tym celu konkretnych zakupów, twierdzenia strony powodowej należało uznać za całkowicie nieudowodnione.

Po trzecie, strona powodowa powoływała się na fakt, że matka powodów od ich urodzenia dokłada wszelkich starań o utrzymanie i wychowanie dzieci, natomiast w czasie ostatnich miesięcy, ojciec zaprzestał realizowania kontaktów z małoletnimi zgodnie z harmonogramem przyjętym w wyroku orzekającym rozwód. Okoliczność ta znalazła potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, niemniej pozostaje bez istotnego wpływu na sytuację materialną małoletnich powodów i ich matki. W opinii Sądu, biorąc pod uwagę strukturę wydatków na zaspokojenie potrzeb dzieci przedstawioną w uzasadnieniu pozwu, zabieranie dzieci przez ojca przeciętnie na łącznie cztery doby i dwa śródowe popołudnia w skali miesiąca, nie skutkowało obniżeniem wydatków na utrzymanie małoletnich powodów ponoszonych przez matkę. Pozostawało bowiem całkowicie bez wpływu na wydatki edukacyjne, zakup odzieży i obuwia, środków czystości i higieny, opłacenie telefonu czy kieszonkowego, a także nie wpływało na stałe wydatki związane z utrzymaniem domu, jak np. podatek od nieruchomości, zakup opału, opłata za telewizję czy wywóz śmieci. Z kolei w pozostałych kategoriach wydatków takich jak energia elektryczna, woda, gaz, czy wyżywienie, nieobecność przez około pięć pełnych dni w miesiącu (cztery doby i dwa popołudnia) trójki domowników z łącznie sześciu w sposób symboliczny mogło wpływać na zużycie mediów oraz żywności, a tym samym na domowy budżet. Nadto Sąd miał na względzie, że w dalszym ciągu dzieci odwiedzają swojego dziadka M. J. (2),

Przechodząc natomiast do obecnego zakresu usprawiedliwionych potrzeb dzieci należy wskazać, że w uzasadnieniu pozwu przedstawiono zestawienie wydatków na utrzymanie domu oraz kosztów utrzymania każdego z dzieci. Pozwany zakwestionował niektóre kategorie wydatków, tzn. opał, odzież i obuwie, wyprawka szkolna i leki. W opinii Sądu, poza

wydatkami na zakup opału i częściowo kosztów edukacji, wykaz ten w rzeczywisty sposób obrazuje strukturę kosztów jakie A. C. ponosi na potrzeby utrzymania dzieci. Podane kwoty na zakup odzieży i obuwia oraz leków (w razie chorób powtarzających się kilka razy w roku) nie są nazbyt wygórowane, zbieżne z doświadczeniem życiowym oraz adekwatne do poziomu dochodów i stopy życiowej stron. Z kolei wydatki na cele edukacyjne zostały przez Sąd zweryfikowane w związku z ustaleniem, że niektóre z nich są ponoszone raz do roku (komitet rodzicielski, ubezpieczenie) oraz że zakup wyprawki na początku roku szkolnego jest w dużej mierze finansowany ze środków programu Dobry start. Sąd nie uwzględnił też wydatku na zakup laptopa, gdyż miał on charakter jednorazowy, a jednocześnie w czasie nauki zdalnej zmalały pozostałe wydatki szkolne.

Z uwagi na brak wiarygodnych dowodów mających wykazać wysokość wydatków na zakup opału oraz pominięcie w uzasadnieniu pozwu jednego z domowników matki małoletnich powodów Sąd zweryfikował przedstawione przez stronę powodową koszty związane z utrzymaniem domu. Nie negując prawdziwości rachunku za zakup opału w marcu 2020 r., należy zauważyć, że cena jednorazowego zakupu dokonanego już po dacie posiedzenia przygotowawczego, kiedy stronie powodowej było wiadomo, które z wydatków kwestionuje strona przeciwna, nie stanowi dowodu kosztów ponoszonych rocznie na ogrzewanie domu i wody. Jednocześnie sama A. C. w swoich zeznaniach nie była w stanie podać żadnych konkretnych informacji na ten temat, włącznie z ceną jednej tony węgla. Biorąc pod uwagę wiedzę wynikającą z doświadczenia życiowego oraz innych podobnych spraw, a także uwzględniając z jednej strony liczbę pokoi i metraż domu, a z drugiej strony łagodne zimy w okresie ostatnich dwóch lat, Sąd oszacował roczne wydatki na zakup opału na poziomie ok. 3,5 tys. zł. Nadto z przedstawionych przez stronę dokumentów wynika, że podatek od nieruchomości wynosi 142 zł na kwartał. Z kolei z zeznań przedstawicielki ustawowej małoletnich powodów wynika, że obecnie opłata za wywóz śmieci w 6-osobowym gospodarstwie domowym wynosi łącznie 150 zł w miejsce poprzednio 85 zł. Do wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania należało również doliczyć abonament za usługi internetowe, gdyż w dzisiejszej dobie, tym bardziej w przypadku nauczania zdalnego, jest to standardowy wydatek dla rodziny mającej dzieci w wieku szkolnym. Niemniej w ocenie Sądu kwota 90 zł jest wystarczająca, aby zapewnić połączenie o odpowiedniej szybkości dla łącznie czwórki uczących się dzieci.

Poza wydatkami związanymi z dostępem do szybkiego połączenia internetowego (15 zł na osobę) oraz wydatkami na zakup środków higienicznych dla A. J., które nie powinny przewyższać kwoty 20 zł, nie pojawiły się żadne nowe koszty dotyczące utrzymania dzieci. W przypadku wszystkich dzieci wzrosły również wydatki ponoszone w kategoriach: wywóz śmieci i ogólna podwyżka cen związana ze wzrostem inflacji, a w odniesieniu do małoletniej A. J. podwyższenie wydatków na kupno odzieży i obuwia ze względu na jej większe wymagania związane z wiekiem i dorastaniem. Kwoty tych podwyżek wynoszą odpowiednio 15 zł i 70 zł oraz dodatkowo ok. 40 zł na utrzymanie najstarszej córki stron. Oznacza to, że wydatki na utrzymanie A. wzrosły o nieco ponad 150 zł, a na utrzymanie J. i R. rodz. J. o 100 zł.

Wymaga podkreślenia, że w niniejszym postępowaniu Sąd orzekł o zmianie wysokości alimentów w porównaniu z okresem czasu, kiedy został orzeczony rozwód. Z uwagi na fakt, że ustalenie wysokości alimentów nastąpiło na zgodne wnioski stron, a obowiązkiem alimentacyjnym w wyroku obciążono oboje rodziców, Sąd przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy wyszedł z założenia, że pozwanego powinny obciążać alimenty w dotychczasowej wysokości powiększone o podwyżkę wydatków w zakresie wykazanym przez stronę powodową. Ze względu na postawę pozwanego wyrażającą się w niewielkim udziale w procesie wychowawczym i coraz rzadszych osobistych kontaktach z dziećmi, Sąd zdecydował się na obciążenie pozwanego wzrostem wydatków związanych z utrzymaniem dzieci.

Skoro zatem możliwości zarobkowe pozwanego oscylują w granicach kwoty 2.500 zł, do nawet 2.800 zł netto miesięcznie, to gospodarując posiadanymi środkami w sposób rozsądny i ekonomiczny, winien on być w stanie łączyć na rzecz małoletnich powodów podwyższoną rentę alimentacyjną w kwotach ustalonych w wyroku, tj. na rzecz A. J. – 500 zł, na rzecz J. J. – 450 zł i na rzecz R. J. – 400 zł. Sąd miał przy tym na uwadze, że ustalona w ten sposób kwota nie stanowi nawet 50% wszystkich kosztów utrzymania małoletnich powodów, niemniej – jak wskazano powyżej – strona powodowa nie zdołała wykazać podwyższenia kosztów utrzymania dzieci w wyższym zakresie. Nadto w opinii Sądu alimenty w wysokości łącznej 1.350 zł miesięcznie na rzecz małoletnich powodów, z jednej strony zgodne są adekwatne do wysokości kosztów utrzymania dzieci i zgodne z zasadą równej stopy życiowej, a z drugiej strony nie będą stanowiły nadmiernego obciążenia dla pozwanego i po ich uiszczeniu, będzie on dysponował wystarczającą kwotą dochodu na

pokrycie zgodnie z zasadami równej stopy życiowej, podstawowych kosztów swojego utrzymania – bez uwzględnienia obciążenia kredytowego z przyczyn, o których była mowa powyżej.

W związku z powyższym należało orzec jak w pkt 1 wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt. 2 wyroku).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

W niniejszym postępowaniu strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). O kosztach sądowych orzeczono w pkt 5 wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. w myśl którego, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sytuacja materialna pozwanego, w szczególności obciążenie egzekucją alimentów przemawiała za zwolnieniem M. J. (1) od kosztów sądowych. Z kolei ze względu na fakt, że żądania strony powodowej zostały uwzględnione jedynie w niewielkiej części, niemniej Sąd nie podzielił również argumentacji pozwanego o zasadności oddalenia powództwa, w oparciu o treść art. 100 zd. 1 k.p.c., przy uwzględnieniu faktu, że żadna ze stron nie poniosła kosztów sądowych, a obydwie były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników – a zatem poniosły koszty procesu w porównywalnym wymiarze – za właściwe rozwiązanie uznano w pkt 4 wyroku wzajemne zniesienie kosztów procesu.

sędzia Katarzyna Szymczewska

ZARZĄDZENIE

Proszę:

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron,
- 3) za 14 dni lub z apelacją.

W., dnia 21 sierpnia 2020 r.

sędzia Katarzyna Szymczewska

KARTA KWALIFIKACYJNA ORZECZENIA

- 1) sygn. akt **III RC 277/19**;
- 2) wyrok z dnia **04.08.2020 r.**;
- 3) hasło tematyczne orzeczenia: **alimenty**;
- 4) podstawa prawna orzeczenia: **art. 135 i 138 k.r.o.**
- 5) istotność orzeczenia: **1**;
- 6) teza orzeczenia – nietezowane.

sędzia Katarzyna Szymczewska